

Důkaz

Zpravidla jen takové vady úkonu, které porušují právo na spravedlivý proces garantované článkem 36 odst. 1 Listiny a článkem 6 Úmluvy, vedou k neúčinnosti či nepřipustnosti důkazu, který je zcela jednoznačně kauzálně spjat s procesně nepoužitelným úkonem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 11 Tdo 1358/2019-1497 ze dne 15.4.2020)

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání obviněných Š. M., narozeného XY v XY, bytem XY, XY, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice, a V. V., narozeného XY v XY, bytem XY, XY, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Rýnovice, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2019, č. j. 8 To 73/2019-1331, v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 88 T 118/2018, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu se dovolání obviněných Š. M. a V. V. odmítají.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Brně (dále také jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 9. 1. 2019, č. j. 88 T 118/2018-1254, uznal obviněné V. V., V. Š. a Š. M. vinnými ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku (jednání pod bodem 1.) a obviněného V. V. ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku (jednání pod bodem 2.) a přečinu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 tr. zákoníku (jednání pod bodem 3.). Označených trestných činů se přitom podle skutkových zjištění soudu prvního stupně obvinění dopustili následovně:

V. V., V. Š. a Š. M. společně

1. od přesně nezjištěného okamžiku nejméně po dobu od 12:20 hodin do 20:42 hodin dne 16. 12. 2017, v Brně, na ulici XY, v hotelu V., na pokoji č. XY, který si společně pronajali J. N., narozený dne XY a V. V., kdy objednávku pokoje za J. N., pomocí jeho občanského průkazu, provedl V. Š., a to za účelem výroby psychotropní látky metamfetaminu - pervitinu, kdy tento záměr V. Š. a V. V. před J. N. utajili, tento následně bez patřičného oprávnění vyráběli, společně se Š. M., který minimálně na starém plotýnkovém vařiči v hrnci v pet láhvi rozpouštěl prášky, a to za pomoci věcí a chemikálií, které po uvedení do doby přechovávali na tomto pokoji, a které zde byly zajištěny policií, kdy v pokoji bylo zajištěno na různých místech celkem 47 stop, mimo jiné injekční stříkačky s obsahem metamfetaminu, prekurzoru pseudoefedrinu a pomocných látek jódu a červeného fosforu, plastové lahve s různými tekutinami s nápisy kyselina, kyselina solná, kyselina o-fosforečná, líh, technický benzín a mimo jiné prázdná platička od léku Paralen, 96 ks tablet léčiva Paralen Grip, kdy každá z tablet obsahuje 30 mg prekurzoru pseudoefedrinu ve formě hydrochloridu, kdy těchto 96 ks tablet vyrobila společnost Zentiva, kdy v tomto složení chemické látky a formě je toto léčivo distribuované na území Slovenska, a další věci jako sklenice s jódem, skleněnou varnou mísou, elektrický vařič a další laboratorní sklo, vše až do doby, kdy celou výrobu přerušil člen ochranky Hotelu S. S., narozený dne XY,

V. V. sám

2. od přesně nezjištěné okamžiku, minimálně od října 2017 až do 16. 12. 2017, na různých místech i na území města Brna, vědomě poskytoval zdarma či za úplatu psychotropní látku metamfetamin - pervitin v přesně nezjištěném množství a četnosti dalším osobám, minimálně konkrétně

J. N., narozenému dne XY v přesně nezjištěných případech za peníze či elektroniku, nákup léku Nurofen Stop Grip a konkrétně pak po telefonické domluvě ve Vojenské nemocnici v Brně v množství 3 čáry v měrce za 400,- Kč a v několika případech během dne 16. 12. 2017, kdy mu také v herně na ulici XY v Brně v dopoledních hodinách poskytl dvě tzv. lajny metamfetaminu - pervitinu za poskytnutí jeho občanského průkazu k registraci hotelového pokoje, a také

spoluobviněnému Š. M. nejméně dne 16. 12. 2017 v přesně nezjištěném množství za 150,- Kč nebo 200,-Kč,

3. ve dnech 17. 7. 2017 a dne 7. 12. 2017, v Brně, na ulici XY, opakovaně nakupoval, za užití svého živnostenského listu vydaného na jméno V. V., IČ: XY se sídlem XY, XY, ve firmě V. ., prekurzory určené k nedovolené výrobě psychotropní látky metamfetamin (pervitin), kdy takto nakoupil minimálně v 2 konkrétně v celkem v 1 případě Jód v celkovém množství 500 gramů, v celkem v 3 případech červený Fosfor v celkovém množství 1.250 gramů a destilační baňku s postranními tubusy o obsahu 1000 ml, přičemž při každém nákupu obžalovaný V. V., opakovaně podepisoval prohlášení odběratele či čestné prohlášení, že nakoupené věci nebudou zneužity k výrobě omamné či psychotropní látky, kdy ve dnech 2. 6., 23. 6., 10. 7., 21. 8., 1. 9., 18. 9., 23. 10., 6. 12. 2017 v Brně, na XY, v lékárně A., zakoupil vždy po jednom balení léku Nurofen stopgrip 24 tbl. a ve dnech 31. 8., 6. 12. 2017 v Brně, v lékárně Fakultní nemocnice U sv. Anny, na ulici Pekařská 53, zakoupil vždy po jednom balení léku Paralen Plus 24 tbl., což jsou léčivé přípravky obsahující pseudoefedrin, přičemž

metamfetamin je uveden v příloze č. 5 k Nařízení vlády č. 463/2013, v platném znění, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhl. č. [62/1989](#) Sb.),

pseudoefedrin je uveden v kategorii 1, přílohy I, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 a v kategorii 1, přílohy Nařízení Rady (ES) č. 111/2005 jako prekursor, kdy je výchozí surovinou při nelegální výrobě metamfetaminu (pervitinu), přičemž

kyselina chlorovodíková je uvedena v kategorii 3, příloze č. 1, Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 273/2004 ze dne 11. 2. 2004 o prekursorech drog,

a červený fosfor je látkou uvedenou v seznamu výchozích a pomocných látek k Nařízení vlády č. [458/2013](#) Sb., v platném znění a nemá žádné další praktické využití, kromě pyrotechniky, než na výrobu pervitinu, kdy jsou společně s kyselinou fosforečnou a jódem součástí reakčních směsí, ve kterých dochází k dehydroxylaci pseudoefedrinu za vzniku metamfetaminu.

2. Za uvedené trestné činy a za sbíhající se přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, kterým již byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 T 169/2017-153, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2018, sp. zn. 9 To 159/2018, následně soud prvního stupně obviněnému V. V. uložil podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, souhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Současně soud prvního stupně obviněnému V. V. uložil podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku i trest propadnutí věci, resp. věcí, které podrobně specifikoval ve výroku svého rozsudku a podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku rozhodl o zrušení výroku o trestu z rozsudku

Městského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 T 169/2017-153, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2018, sp. zn. 9 To 159/2018, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněnému V. Š. pak soud prvního stupně za shora uvedený trestný čin uložil podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Konečně obviněnému Š. M. uložil soud prvního stupně za shora uvedený trestný čin a dále za sbíhající se přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 T 53/2018-61, jenž nabyl právní moci dne 8. 8. 2018, souhrnný trest odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců, pro jehož výkon podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil tohoto obviněného do věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku pak soud prvního stupně rozhodl o zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 T 53/2018-61, včetně všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali všichni tři obvinění odvolání, přičemž v záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Brně (dále jen „odvolací soud“) k odvolání obviněného V. Š. podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu ohledně daného obviněného. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu následně odvolací soud nově rozhodl tak, že obviněnému V. Š. uložil podle § 283 odst. 1 tr. zákoník trest odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 256 tr. řádu pak dovolací soud zbylá odvolání obviněných V. V. a Š. M. zamítl.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podávají nyní obvinění Š. M. a V. V. prostřednictvím svých obhájců dovolání, která shodně opírají o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

5. Obviněný Š. M. své dovolání podává výslovně do výroku o vině i o trestu. Úvodem svého mimořádného opravného prostředku nejprve připomíná dikci ustanovení § 2 odst. 11 a § 212 odst. 1 tr. řádu a cituje dílčí pasáž z odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 44/03, týkající se smyslu druhého z uvedených ustanovení trestního řádu. Následně obviněný poukazuje na body 21. a 25. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, v nichž se daný soud vyjadřuje k otázce věrohodnosti svědka J. N., zvláště pak jeho výpovědi učiněné v přípravném řízení a dále posuzuje podmínky pro přečtení protokolu o výpovědi daného svědka postupem podle § 211 odst. 3 tr. řádu.

6. Obviněný má přitom za to, že daný svědek byl v době svého výsledku při hlavním líčení pod vlivem návykových látek, což měl postřehnout i soud prvního stupně, tento si nepamatoval svoji výpověď z přípravného řízení a nad jejím obsahem se podívoval. Jestliže pak soud prvního stupně chybně spatřoval příčinu chování svědka N. v chování obžalovaných v jednací síni, a právě z tohoto důvodu výpověď daného svědka z přípravného řízení použil jako důkaz (bez toho, aniž by postupoval podle § 212 odst. 1 tr. řádu), naprosto podle obviněného odhlédl od shora uvedených skutečností, jež daly vzniknout důvodným pochybnostem o její věrohodnosti. Zároveň obviněný namítá, že soud prvního stupně neměl jistotu, že by svědek N. byl v mezidobí ovlivňován dalšími spoluobviněnými, popř. nebyl v době podání své výpovědi v přípravném řízení ve zhoršeném psychiatrickém stavu. K tomu obviněný dodává, že jestliže na osobu svědka N. měly působit obvinění V. a Š., nelze mu tuto skutečnost přičítat k tíži. Uvedenou námitku následně obviněný uzavírá tak, že k závěru o věrohodnosti svědka N. mohl soud prvního stupně dospět až po předstření protokolu o výpovědi daného svědka z přípravného řízení (podle § 212 odst. 1 tr. řádu), popř. i po odročení hlavního líčení, k čemuž poukazuje na možnou intoxikaci svědka v jeho průběhu. Jestliže tak však neučinil a odsouzení obviněného je založeno převážně na výpovědi uvedeného svědka, jde o chybný procesní

postup soudu prvního stupně, který vedl k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces.

7. Obviněný dále uvádí, že shora předestřená argumentace byla i součástí jeho odvolání, avšak odůvodnění odvolacího soudu (k tomu obviněný odkazuje na body 5. a 11. jeho rozsudku) se s její podstatou míjelo. V tomto směru obviněný doplňuje, že hodnocení výpovědi svědka N. nezpochybňuje ve světle zásady volného hodnocení důkazů, ale co do procesního postupu soudu prvního stupně, který měl danému svědkovi nejprve jeho výpověď z přípravného řízení předestřít ve smyslu § 212 odst. 1 tr. řádu, což ale neučinil.

8. Za další pochybení soudů nižších stupňů dále obviněný považuje skutečnost, že policejní orgán provádějící prohlídku hotelového pokoje k jejímu realizaci neměl příkaz soudu k provedení domovní prohlídky ve smyslu § 83 tr. řádu, resp. tento byl získán až poté, co již prohlídka probíhala. Důkazy zajištěné při prohlídce hotelového pokoje proto obviněný označuje za procesně nepoužitelné.

9. Obviněný V. V. ve svém dovolání předně uvádí, že v řízeních předcházejících napadenému rozsudku odvolacího soudu, jakož i rozsudku soudu prvního stupně, bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na spravedlivý proces a presumpce nevinny, zaručené v článku 36 odst. 1 a článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). V návaznosti na to pak obviněný připomíná rozhodovací praxi Ústavního soudu, z níž se podává, že věcný přezkum dovoláním napadeného rozhodnutí je přípustný i tehdy, jestliže je dovolání postaveno na argumentaci porušením základních práv obviněného, jelikož takový zásah Nejvyššího soudu má podklad ve člancích 4 a 90 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“).

10. V navazující části dovolání obviněný uvádí, že jednání, jímž byl uznán vinným, se nedopustil, přičemž v předchozím řízení byla porušena jeho základní práva, soud prvního stupně nadto při hodnocení důkazů nepostupoval v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu, přičemž odvolací soud na dané pochybení nereagoval a naopak s ním vyjádřil souhlas. K tomu obviněný tvrdí, že provedené důkazy nebyly hodnoceny objektivně, případné pochybnosti byly vykládány v neprospěch obviněného a naopak důkazy svědčící v jeho prospěch byly fakticky ignorovány (v tomto směru obviněný poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 375/06 a ze dne 9. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 787/13). Zároveň obviněný namítá, že důkazy užitě k jeho odsouzení byly získány nezákonným způsobem.

11. Obviněný v návaznosti na uvedené tvrdí, že v rámci své obhajoby předložil ke všem skutkům kladeným mu za vinu vlastní skutkovou verzi, která mu ale nebyla přesvědčivě vyvrácena. V rámci své výpovědi učiněné v přípravném řízení obviněný podrobně popsal svoji verzi celé události, kdy na podporu svých tvrzení navrhl provedení výslechu dvou svědků (J. D. a D. M.), kteří do spisu založili svá čestná prohlášení. Tito však nebyli vyslechnuti a jejich prohlášením nebyla věnována pozornost s odůvodněním, že daní svědci měli být podle soudu obviněným ovlivněni. Uvedené však obviněný odmítá s tím, že z žádného z provedených důkazů v řízení před soudem prvního stupně nevyplývalo, jakým způsobem měl tyto svědky ovlivnit. Dále je obviněný přesvědčen, že soudy nižších stupňů nezákonným způsobem vyhodnotily výpověď svědka N., kterého považuje za osobu zcela nevěrohodnou, kdy k jeho výpovědím by z důvodu psychické poruchy na straně tohoto svědka nemělo být vůbec přihlíženo. Nadto obviněný namítá, že na základě části výpovědi tohoto svědka byl uznán vinným, zbylou část výpovědi, v níž svědek potvrdil, že měl u sebe obviněný v hotelovém pokoji větší množství peněz, které mu měl svědek S. posléze odcizit, však již nechává soud prvního stupně bez povšimnutí.

12. Stran deklarované nezákonnosti procesu dokazování pak obviněný uvádí, že již ve svém odvolání namítal, že prohlídka provedená Policií České republiky dne 16. 12. 2017 na pokoji č. 907 v hotelu V. v Brně (dále jen „hotelový pokoj“) byla provedena v rozporu s § 83c odst. 3 tr. řádu, protože důkazy v rámci této prohlídky získané nelze použít, a to v souladu s tzv. doktrínou ovoce z otráveného stromu.

Zákonné podmínky pro provedení domovní prohlídky ve smyslu § 82 odst. 1 a § 83 tr. řádu přitom v dané věci podle obviněného zjevně splněny nebyly.

13. Obviněný dále brojí i proti skutkovému závěru o předání pervitinu spoluobviněnému M. a svědku N. (k němuž odkazuje na svoji argumentaci učiněnou v podaném odvolání). Jde-li o předání pervitinu spoluobviněnému M., pak podle obviněného soudy nižších stupňů zcela ignorovaly výpověď svědkyně B., učiněnou dne 27. 3. 2018, z níž vyplývá, že se obviněný se spoluobviněným M. dopoledne dne 16. 12. 2017 nemohl vůbec setkat. Vzhledem k tomu, že se soudy nižších stupňů s tímto důkazem vůbec nevypořádaly, považuje jejich rozsudky v tomto ohledu za nepřezkoumatelné a současně v dané části i porušující pravidlo in dubio pro reo. Obdobně má obviněný za to, že nebyla vyvrácena jeho skutková verze ani stran jednání pod bodem 3., neboť se domnívá, že účel nákupu daných léků a chemických látek vysvětlil, přičemž soudy nižších stupňů se s jeho obhajobou nevypořádaly dostatečně, a proto jejich rozsudky i v této části považuje za nepřezkoumatelné.

14. Další pochybení soudů nižších stupňů obviněný shledává v tom, že při svých úvahách o vině soud prvního stupně poukázal i na jeho kriminální a drogovou minulost, čímž pochybil a lze jej z tohoto důvodu považovat za zaujatý, přičemž danou námitkou se odvolací soud přesvědčivě nezabýval (k tomu obviněný poukazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14). V neposlední řadě obviněný brojí i proti postupu odvolacího soudu, který náležitým způsobem nerozebral všechny jeho námitky uvedené v odvolání a vesměs se spokojil pouze s obecnými frázemi, čímž porušil jeho právo na spravedlivý proces (k čemuž obviněný odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 2564/12).

15. Na základě shora uvedeného oba obvinění shodně navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu rozsudky odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušil (a to včetně všech dalších rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu) a věc přikázal soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

16. K dovolání obviněných se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“). Ta v první řadě zdůrazňuje, že dovolání obsahují argumentaci známou již z jejich předchozí obhajoby a z podaných odvolání, přičemž jednání obviněných je podle státní zástupkyně prokázáno částečně výpověďmi spoluobviněných M. a Š. a především výpověďmi svědků N. a S., jakož i dalšími důkazy, vč. provedeného ohledání místa činu, s nímž dali oba nájemci hotelového pokoje (obviněný V. a svědek N.) písemný souhlas. Státní zástupkyně následně připomíná povahu dovolání, jakožto mimořádného opravného prostředku, které zásadně nenabízí možnost přezkumu vyhrazeného řízení o odvolání. Námitkami obviněných M. a V. vyjádřenými v jejich dovoláních se přitom náležitě a dostatečně podrobně zabýval již odvolací soud, jehož závěry jsou podle státní zástupkyně logické a plně vycházející z obsahu provedeného dokazování, pročež na ně lze bez výhrady odkázat. Jestliže přitom odvolací řízení proběhlo řádně, nemá Nejvyšší soud povinnost ani důvod znovu přezkoumávat důvodnost námitek již dříve uplatněných obviněnými v řízení o odvolání, kdy takto formulovaná dovolání by měla být odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

17. Státní zástupkyně se dále pozastavuje nad tím, že obvinění v dovoláních uplatňují prakticky výlučně námitky skutkové, přičemž má za to, že skutkové závěry soudů nižších stupňů jsou náležitě podepřeny výsledky provedeného dokazování a soud vymezený skutek správně zastřešil příslušnými ustanoveními trestního práva hmotného. Jestliže se však obvinění prostřednictvím svých námitek domáhají odlišného způsobu hodnocení zásadních důkazů, je třeba říci, že takto pojaté výhrady nesměřují proti právnímu posouzení věci, nýbrž proti skutkovému základu výroku o vině a jako takové nevyhovují žádnému ze zákonných důvodů dovolání. S ohledem na uvedené proto státní zástupkyně navrhuje, aby Nejvyšší soud podaná dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu odmítl, protože byla podána z jiných důvodů, než jsou vyjmenovány v § 265b tr. řádu.

18. Vyjádření státní zástupkyně zaslal Nejvyšší soud obviněným k jejich případným replikám, které však do dnešního dne neobdržel.

III. Přípustnost dovolání

19. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. řádu) nejprve zjišťoval, zda jsou dovolání obviněných Š. M. a V. V. přípustná a zda vyhovují všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda byla podána v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. řádu, v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. řádu, jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. řádu. Zároveň Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňují i obligatorní obsahové náležitosti tohoto mimořádného opravného prostředku upravené v § 265f tr. řádu. Nejvyšší soud konstatuje, že dovolání označených obviněných splňují veškeré shora uvedené zákonné náležitosti.

20. Protože platí, že dovolání lze podat jen z některého z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. řádu, musel dále Nejvyšší soud posoudit, zda obviněnými uplatněnou argumentaci lze podřadit pod některý z dovolacích důvodů, jejichž existence je – mimo jiné – podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. řádu).

21. Obvinění shodně uplatňují dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Ten je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotněprávního posouzení. Uvedenou formulací přitom zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod tedy neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotněprávnímu posouzení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03).

22. Zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění soudů nižších stupňů je v rámci řízení o dovolání přesto zcela výjimečně přípustný, avšak pouze tehdy, učiní-li dovolatel předmětem svého dovolání tzv. extrémní nesoulad právního posouzení skutku s učiněnými skutkovými závěry, popř. skutkových závěrů s provedenými důkazy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K problematice extrémního nesouladu srov. také nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 4/04, anebo ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05.

23. Nejvyšší soud nadto i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva dovolatele (obviněného), včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14).

IV. Důvodnost dovolání

24. Poté, co Nejvyšší soud přezkoumal napadená rozhodnutí soudů nižších stupňů ve světle dovolacích námitek obou obviněných, zjistil, že tyto neodpovídají žádnému ze zákonných dovolacích důvodů. Vedle toho se však díl námitek obviněného Š. M., tak i námitek V. V., týká údajného porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces (v části týkající se výslechu svědka N., tvrzené nezákonnosti důkazů a nevyhovění důkazním návrhům obviněného V.), pročez je Nejvyšší soud

nemohl bez dalšího odmítnout, ale naopak jim věnoval patřičnou pozornost. Po seznámení se s obsahem spisu, jakož i s důvody napadeného rozsudku odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně, však shledal, že ani v této části nelze dovolání žádného z obviněných vyslyšet a na jejich podkladu přistoupit k obviněnými požadovanému kasačnímu zásahu. Jinými slovy napadená rozhodnutí soudů nižších stupňů v rámci dovolacího přezkumu Nejvyššího soudu obstála. Stan dílčích námitek obviněných pak považuje Nejvyšší soud za podstatné uvést následující.

25. Oba obvinění předně brojí proti osobě svědka N., a to jak co se týče posouzení jeho věrohodnosti (bez rozlišení, zda brojí proti obecné či speciální věrohodnosti daného svědka), tak i správnosti procesního postupu soudu prvního stupně při jeho výslechu.

26. Pokud jde o otázku posouzení věrohodnosti výše uvedeného svědka, je třeba říci, že tato námitka obviněných zcela mívá jimi uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Nejvyšší soud by se proto danou otázkou mohl zabývat toliko na podkladu porušení některého z ústavně zaručených základních práv a svobod obviněných, což však tito netvrdí (porušení svých práv spatřují až v samotném postupu soudu prvního stupně při výslechu svědka a při následném přečtení protokolu o jeho výpovědi z přípravného řízení).

27. Posouzení věrohodnosti svědka přitom plně spadá do gesce soudu prvního stupně v hlavním líčení (popřípadě za splnění zákonných podmínek odvolacího soudu ve veřejném zasedání), které představuje těžiště dokazování v trestním řízení. Právě v tomto stadiu trestního řízení se v nejvyšší možné míře uplatňují základní zásady s touto procesní činností orgánů činných v trestním řízení spjaté, především zásada ústnosti, zásada bezprostřednosti, zásada volného hodnocení důkazů, jakož i zásada materiální pravdy. A je to právě soud prvního stupně, který je po procesní stránce nejlépe vybaven k tomu, aby otázku obecné i speciální věrohodnosti svědka na základě jeho přímého pozorování a hodnocení jeho výpovědi v kontextu ostatních důkazů (vč. jeho dřívějších výpovědí) byl s to posoudit. Proto přezkum hodnotící úvahy soudu prvního stupně ohledně věrohodnosti určitého svědka, nadto Nejvyšším soudem v rámci řízení o dovolání, představuje velmi výjimečný postup. V jeho rámci se pak Nejvyšší soud může zaměřit (nahlíženo optikou dodržení kautel práva na spravedlivý proces) toliko na zcela nepřiléhavé či naprosto absentující odůvodnění rozhodnutí soudu nižšího stupně stran posouzení otázky věrohodnosti svědka (typicky pokud jeho nevěrohodnost byla namítána obhajobou). O takový případ však v projednávané věci nejde.

28. Soud prvního stupně si byl při hodnocení výpovědi svědka N. dobře vědom toho, že tento je psychiatrickým pacientem, který byl opakovaně hospitalizován v psychiatrické nemocnici a trvale užívá medikaci. Svědek přitom podle svých slov nebyl při hlavním líčení pod vlivem návykových látek a předepsané léky v den konání hlavního líčení užil (viz č. l. 1240 verte). Jeho projev soud prvního stupně sice označil za „zpomalený“ (ostatně sám svědek se následně omluvil, že se mu těžce hovoří, neboť měl sucho v ústech), nicméně v dílčích částech tento vypovídal zpočátku shodně jako v přípravném řízení, a teprve posléze začal odbočovat od tématu své výpovědi a působit poněkud zmateně. Osobu svědka s ohledem na výše uvedené skutečnosti přitom soud prvního stupně nehodnotil jako nevěrohodného, avšak toliko dospěl k závěru, že tento již není schopen reprodukovat veškeré skutečnosti, které uvedl v rámci přípravného řízení, pročež (mimo jiné – a k tomu se Nejvyšší soud vyjádří níže) následně přistoupil ke čtení protokolu o jeho výpovědi z přípravného řízení. V této pak svědek uváděl skutečnosti (viz bod 25. rozsudku soudu prvního stupně), které si podle zjištění uvedeného soudu nemohl vymyslet a které současně i odpovídaly dalším ve věci provedeným důkazům.

29. Jestliže tedy soud prvního stupně na základě těchto pečlivě zvážených skutečností, jakož i toho, že u svědka neshledal žádné důvody pro tendenčnost jeho výpovědi (naopak ze strany obviněných byla zjevná snaha zpochybňovat jeho svědeckou výpověď, která jim přitěžovala a odpovídala i dalším skutkovým zjištěním), navzdory psychickému stavu daného svědka, dospěl k závěru o věrohodnosti

jeho svědecké výpovědi (a to včetně výpovědi z přípravného řízení), nelze tomuto jeho argumentačně podloženému závěru ničeho vytknout.

30. Zbývá toliko dodat, že pokud obviněný V. uvádí, že svědek měl potvrdit, že obviněný měl u sebe v hotelovém pokoji větší částku peněz v hotovosti (údajně 15 000 Kč), pak je třeba poukázat na skutečnost, že svědek sám v přípravném řízení vypověděl, že „V. říkal, že mu to ukradl sekuriták, ale já jsem to neviděl.“ (viz č. l. 419). Nejvyššímu soudu přitom není zřejmé, co konkrétního měl soud prvního stupně z dané části výpovědi svědka N. z přípravného řízení vyvodit.

31. Stran druhé z námitek Nejvyšší soud připomíná, že soud prvního stupně v hlavním líčení konaném dne 9. 1. 2019 nejprve provedl výslech svědka N. postupem podle § 209 a § 101 tr. řádu (viz č. l. 1239 verte), během něhož byl tento přerušován ze strany obviněného V. a posléze i obviněného M. S ohledem na obsah výpovědi svědka učiněné v hlavním líčení (v níž se tento v podstatných bodech odchyloval od své předchozí výpovědi – viz č. l. 1239 verte až 1240 verte a bod 21. rozsudku soudu prvního stupně), jakož i na výše uvedené skutečnosti týkající se průběhu hlavního líčení, a v neposlední řadě proto, že bylo zjištěno, že obviněný V. vyvíjel snahu, aby svědek N. odvolal svoji výpověď (viz č. l. 840, kdy se z provedeného odposlechu podává, že obviněný V. instruoval spoluobviněného Š., aby daného svědka navštívil v psychiatrické léčebně a přiměl jej k odvolání jeho výpovědi z přípravného řízení, resp. k tvrzení, že v době jejího podání byl pod vlivem halucinací; viz také č. l. 419, kdy svědek N. uváděl, že mu obviněný V. měl říkat, ať nevypovídá a „že to něj všechno hoděj“), přistoupil soud prvního stupně k přečtení protokolu o výpovědi svědka učiněné v přípravném řízení, a to za splnění podmínek stanovených v § 211 odst. 3 tr. řádu.

32. K uvedenému přitom považuje Nejvyšší soud za nutné připomenout, že postup podle ustanovení § 211 odst. 3 tr. řádu je namístě i tehdy, pokud se svědek v podstatných bodech odchyloje od své dřívější výpovědi, přičemž obhájce nebo obviněný měli možnost se tohoto dřívějšího výsledku účastnit a klást vyslychanému otázky [§ 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu]. Podmínky pro uvedený procesní postup soudu formulované v § 211 odst. 3 písm. a) až c) tr. řádu jsou přitom stanoveny alternativně (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád. II. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 2633.), a proto postačí naplnění toliko jediné z nich. V dané věci pak byla bez pochyb splněna právě výše uvedená podmínka zakotvená v § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu, když výslechu svědka N. byli nejen přítomni obhájci všech spoluobviněných, ale tito i svědkovi kladli otázky [viz č. l. 423 verte]. Současně je však třeba dodat, že byť poznatky soudu prvního stupně uvedené shora samy o sobě nepostačují pro naplnění také některé z podmínek uvedených v § 211 odst. 3 písm. b) nebo c) tr. řádu, tyto do určité míry rovněž podporují postup soudu prvního stupně podle § 211 odst. 3 tr. řádu.

33. Závěrem je stran dané námitky nezbytné uvést, že postup podle § 212 odst. 1 tr. řádu (spočívající toliko v předestření, nikoliv v přečtení protokolu o výpovědi svědka z přípravného řízení) má své místo pouze tehdy, pokud nejde o případy uvedené v § 211 odst. 3 tr. řádu, popř. o výpověď provedenou jako neodkladný nebo neopakovatelný úkon podle § 158a tr. řádu. Účelem daného ustanovení je totiž chránit rovnost stran, jakož i kontradiktornost trestního řízení, avšak současně umožnit prosazení základní zásady materiální pravdy a tím i naplnění účelu trestního řízení jako takového. Proto je postup spočívající v předestření protokolu o výpovědi svědka z přípravného řízení namístě tehdy, jestli rovnost stran a kontradiktornost nebyly v přípravném řízení během výslechu svědka skutečně zachovány (naopak v případech na něž dopadá § 211 odst. 3 tr. řádu je možné přistoupit k přečtení protokolu o výpovědi svědka z přípravného řízení, neboť shora uvedené komponenty spravedlivého procesu buďto byly zachovány, anebo obviněný prokazatelně maří naplnění účelu trestního řízení). Protože však v daném řízení byla splněna podmínka § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu, bylo možné protokol o výpovědi svědka N. z přípravného řízení v hlavním líčení nikoliv toliko předestřít, ale přečíst. Proto závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 44/03, jichž se obviněný dovolává, na projednávaný případ aplikovat nelze, když

smyslem přečtení protokolu o výpovědi svědka podle § 211 odst. 3 tr. řádu není v první řadě posouzení jeho věrohodnosti (a v návaznosti na to i zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu), ale provedení důkazu jako takového.

34. Nejvyšší soud proto ohledně dané námitky uzavírá, že v postupu soudu prvního stupně při posuzování věrohodnosti daného svědka, jakož i v jeho postupu při výslechu a následném čtení protokolu o jeho výpovědi z přípravného řízení, neshledává žádné pochybení, natož pak zasahující do práva obviněných na spravedlivý proces.

35. Další otázkou, již se Nejvyšší soud musel na podkladu dovolání obou obviněných zabývat, je otázka zákonnosti opatřených důkazů, které byly zajištěny dne 16. 12. 2017 v hotelovém pokoji (viz seznam zajištěných věcí na č. l. 347 až 348). Obviněný M. spatřuje nezákonnost postupu policejního orgánu, který dne 16. 12. 2017, potažmo 17. 12. 2017, přistoupil k zajištění věcí nacházejících se v daném hotelovém pokoji v tom, že tento nedisponoval příkazem soudu k provedení domovní prohlídky podle § 83 odst. 1 tr. řádu (resp. jej měl získat teprve dodatečně). Obviněný V. pak namítá, že prohlídka učiněná v označeném hotelovém pokoji byla provedena v rozporu s § 83c odst. 3 tr. řádu, protože důkazy při této zajištěné nelze v jeho trestní věci použít, k čemuž odkazuje na tzv. doktrínu ovoce z otráveného stromu. Současně obviněný dodává, že podmínky pro provedení domovní prohlídky podle § 82 odst. 1 a § 83 tr. řádu v tomto případě nebyly splněny.

36. Nejvyšší soud z obsahu spisu zjistil, že obvinění danou námitku uplatňovali již v průběhu trestního řízení, přičemž kupř. státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně v přípisu ze dne 9. 3. 2018, č. j. 1 KZT 90/2018-15, k podnětu obviněného V. o výkon dohledu ve smyslu § 12d odst. 1 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, uvedl, že prohlídka předmětného hotelového pokoje byla učiněna v souladu s ustanoveními trestního řádu, neboť k této dali obviněný V. a svědek N. písemný souhlas, který je možno považovat za souhlas ve smyslu § 83a odst. 3 tr. řádu. Soud prvního stupně pak k dané námitce konstatoval, že uživatelé daného hotelového pokoje udělili nejprve policejnímu orgánu písemný souhlas s jeho ohledáním, z čehož dovedl, že v tomto případě nešlo o nezákonnou prohlídku hotelového pokoje (viz bod 44. jeho rozsudku). Rovněž odvolací soud k téže námitce obviněných uvedl, že se plně ztotožňuje s výše předestřeným závěrem soudu prvního stupně s tím, že v daném případě šlo o místo činu, které bylo třeba ohledat a zajistit (viz bod 20. rozsudku odvolacího soudu).

37. Z uvedeného je tedy zřejmé, že soudy nižších stupňů (na rozdíl od dohledového státního zastupitelství) posuzovaly procesní postup policejního orgánu nikoliv jako domovní prohlídku ve smyslu § 82 odst. 1 tr. řádu, či prohlídku jiných prostor a pozemků podle § 82 odst. 2 tr. řádu, nýbrž jako ohledání ve smyslu § 113 tr. řádu, konkrétně ohledání místa činu. Skutečností však současně zůstává, že takové ohledání proběhlo v hotelovém pokoji, který je třeba podřadit pod pojem obydlí ve smyslu § 82 odst. 1 tr. řádu a především pak článku 12 odst. 1 Listiny (k tomu srov. náleží pléna Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09, bod 18., popř. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 12. 1988, sp. zn. 5 Tz 37/88, uveřejněný pod č. [8/1990](#) Sb. rozh. tr.; viz také ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád. I. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 1111., anebo DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2017, s. 714.).

38. Z článku 12 odst. 1 Listiny se pak podává, že obydlí je nedotknutelné a dále, že není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že jestliže policejní orgán obdržel před vstupem do hotelového pokoje písemný souhlas uživatelů daného hotelového pokoje (obviněného V. a svědka N.) ze dne 16. 12. 2017 [viz č. l. 312] k tomu, aby „Policie ČR provedla úkon trestního řízení – ohledání hotelového pokoje č. XY hotelu V. v Brně, XY“, nelze samotné provedení ohledání místa činu považovat za nezákonný procesní úkon policejního orgánu. Otázkou však zůstává, zda policejní orgán v hotelovém pokoji provedl toliko ohledání místa činu, anebo rovněž úkony typické pro domovní prohlídku, pro jejíž provedení však nebyla splněna *conditio sine qua non* stanovená v § 83 odst. 1 tr. řádu, totiž příkaz soudu k domovní

prohlídce vydaný na návrh státního zástupce.

39. K podmínkám provedení ohledání místa činu v obydlí se ve své rozhodovací praxi již obsáhle vyslovil Ústavní soud, přičemž ve svém usnesení ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 376/14, se (mimo jiné) zabýval též posouzením toho, zda uskutečněné ohledání bytu, provedené podle § 113 tr. řádu, nebylo možné posuzovat jako toliko simulovaný úkon, jímž by ve skutečnosti byla zastírána domovní prohlídka, a zda tedy nedošlo k obcházení přísnější právní úpravy domovní prohlídky. V tomto ohledu nejprve Ústavní soud obecně připomenul, že „hranice mezi oběma úkony, jsou-li prováděny v bytě, je dosti nezřetelná. Za nynějšího platného právního stavu, kdy specifická právní úprava chybí, je nutno rozlišení obou úkonů (tj. ohledání versus domovní prohlídka) posuzovat vždy ad hoc, zejména podle cíle, jehož má být úkonem dosaženo, a podle povahy operací, jež orgány činné v trestním řízení v bytě realizují.“ Účel ohledání je přitom přímo vyjádřen v ustanovení § 113 odst. 1 věty první tr. řádu, podle něhož se ohledání koná, mají-li být přímým pozorováním objasněny skutečnosti důležité pro trestní řízení. Podle Ústavního soudu pak platí, že „systematickým výkladem termínu ‚přímé pozorování‘ v ustanovení § 113 odst. 1 tr. řádu o ohledání ve srovnání s termínem ‚prohlídka‘ v ustanovení § 82 odst. 1 tr. řádu o domovní prohlídce lze dovodit, že přímé pozorování při ohledání v bytě se musí omezit toliko na pasivní smyslové vnímání (nejčastěji zrakové). Jestliže je zapotřebí přemísťovat předměty v bytě či s nimi jinak manipulovat, odkrývat doposud skryté prostory a nahlížet do nich apod., nelze již toto jednání posuzovat jako pouhé pozorování; takové, svou povahou intenzivní a invazivní operace musí být podrobeny přísnějšímu právnímu režimu domovní prohlídky podle § 82 a násl. tr. řádu.“

40. Nejvyšší soud přitom na základě obsahu protokolu o ohledání místa činu ze dne 17. 12. 2017, č. j. KRPB-284753-1/TČ-2017-060273-PAV (viz č. l. 316 až 317) a přiložené fotodokumentace (viz č. l. 321 až 344), zjistil, že policejní orgán v tomto případě sice provedl prosté smyslové vnímání místa činu a jeho dokumentaci podle § 113 odst. 2 tr. řádu. Současně však také (jak se podává z fotodokumentace) manipuloval např. s taškou nacházející se na lavici vlevo za vstupními dveřmi, z níž byly vyjmuty nepoužité injekční stříkačky (viz č. l. 325 verze), s černým mobilním telefonem zajištěným jako stopa č. 2 (viz č. l. 326 verze), s černým látkovým pouzdem na zip, v němž byly nalezeny injekční stříkačky, zajištěným jako stopa č. 5 (viz č. l. 327 verze), s igelitovou taškou z níž byly - mimo jiné - vyjmuty i prázdné blistry od léků THERAFLU, NUROFEN a ROBICOLD, označenou jako stopa č. 10 (viz č. l. 331 verze) a v neposlední řadě rovněž přistoupil k zajištění zde nalezených věcných stop č. 1 až 47, kdy tyto předměty nebyly dle obsahu protokolu spoluobviněnými, popř. svědkem N., dobrovolně vydány ve smyslu § 84 tr. řádu. Vzhledem k výše uvedenému je proto třeba dospět k závěru, že právě tímto invazivním způsobem zajištěné věcné důkazy je třeba označit jako nezákonné, neboť byly získány v průběhu úkonu, který svou povahou odpovídal domovní prohlídce ve smyslu § 82 odst. 1 tr. řádu.

41. Na tomto místě však Nejvyšší soud připomíná závěry Ústavního soudu prezentované v jeho nálezu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 1677/13, kde tento v návaznosti na svou předchozí judikaturu potvrdil svůj rezervovaný přístup k doktríně plodů z otráveného stromu (již zmiňuje obviněný V.), přičemž vysvětlil, že kontinentální trestní řízení vychází (naproti formálním důkazním pravidlům uplatňujícím se v prostředí common law) z formálně-materiální povahy důkazu a zpravidla jen takové vady úkonu, které porušují právo na spravedlivý proces garantované článkem 36 odst. 1 Listiny a článkem 6 Úmluvy, vedou k neúčinnosti či nepřipustnosti důkazu, který je zcela jednoznačně kauzálně spjat s procesně nepoužitelným úkonem (srov. také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 3/2017, bod 122., anebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 4 Tdo 376/2017).

42. Ve světle výše uvedeného je proto zapotřebí přistupovat k hodnocení zákonnosti důkazů vždy diferencovaně s ohledem na konkrétní povahu a závažnost vady nastalé v procesu dokazování (srov. také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 11 Tdo 1122/2019, bod 27.). Po

posouzení okolností dané trestní věci Nejvyšší soud na základě informací obsažených ve spisu dospěl k závěru, že tu část důkazů, které byly policejním orgánem získány postupem prováděným v rámci ohledání místa činu, který již svých charakterem odpovídal domovní prohlídce, a pro jejíž provedení nebyly splněny zákonné podmínky, je nezbytné vyloučit z důkazní materie, jakožto důkazy nepřijatelné, neboť opačný postup by vedl k zásahu do práv obviněných na spravedlivý proces (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04). Uvedené nicméně neznamená, že je třeba vyloučit skutečně veškeré důkazy získané policejním orgánem v rámci ohledání místa činu - hotelového pokoje, protože takový postup by naopak odporoval formálně-materiální povaze důkazu, tak jak byla vymezena výše. Je-li pachatelova vina spolehlivě prokázána též jinými důkazy, které nemají svůj původ v nezákonném postupu (nejsou s tímto kauzálně spjaty), nic nebrání tomu, opřít odsuzující rozsudek o tyto jiné důkazy (viz náleží Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 1677/13, bod 42., či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 11 Tdo 1122/2019, bod 28., anebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014, sp. zn. 11 Tdo 161/2014).

43. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud přistoupil k posouzení, zda jednání, které je spoluobviněným kladeno za vinu pod bodem 1., prokazují skutečnosti zjištěné policejním orgánem jednak na základě provedení ohledání místa činu (tedy toliko jeho prostým smyslovým vnímáním, které lze seznat z fotodokumentace - viz č. l. 321 a násl.), popřípadě se podává z dalších provedených důkazů. Po studiu obsahu spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí má Nejvyšší soud za to, že tomu tak je a lze tak učinit závěr o vině spoluobviněných V., M. a Š. na základě řady dalších důkazů, které nejsou zatíženy žádnou vadou, jež by zasahovala do práva obviněných na spravedlivý proces, a které navzájem tvoří ucelený řetězec. Jednotlivé články tohoto řetězce důkazů přitom tvoří vzájemně souladné, související závěry, kdy je okruh zjištěných přímých a nepřímých důkazů zavřen a bez důvodných pochybností vede k závěru o vině shora označených spoluobviněných, čímž je současně vyloučen závěr jiný.

44. Jak se totiž podává z odůvodnění soudu prvního stupně, tento svůj závěr o vině spoluobviněných vystavěl v první řadě na výpovědích svědků N. (viz bod 20. a násl. rozsudku soudu prvního stupně), který uvedl, že v hotelovém pokoji spoluobviněný M. v kastrolu umístěném na plotýnkovém vařiči rozpouštěl v PET lahvi léky a svědka S. (viz bod 26. rozsudku soudu prvního stupně a bod 19. rozsudku odvolacího soudu), který vypověděl, že po příchodu do hotelového pokoje mu obvinění sdělili, že uvaří drogy, přičemž v místnosti se nacházely injekční stříkačky a byl zde cítit chemický zápach. Částečně pak soud prvního stupně vyšel i z výpovědi spoluobviněného M. (viz body 14. a 15. rozsudku soudu prvního stupně, a dále bod 18. in fine rozsudku odvolacího soudu) a dále z listinných důkazů týkajících se ubytování svědka N. a obviněného V. (viz bod 30. rozsudku soudu prvního stupně). K uvedenému je pak zapotřebí připojit i další poznatky získané prostým ohledáním místa činu, především skutečnost, že v hotelovém pokoji se volně nacházely injekční stříkačky, chemikálie a náčiní běžně užívané při výrobě pervitinu, vč. skleněného tálu a vařiče (viz fotografie č. 46, a 47, 57, 72, 83, 104 až 110, na č. l. 321 až 341).

45. Nejvyšší soud proto stran dané námítky uzavírá, že i přes zjištěné pochybení policejního orgánu při provádění ohledání místa činu, které částečně vykazovalo i rysy domovní prohlídky, lze na základě shora označených a procesně bezvadně získaných důkazů učinit závěr o vině spoluobviněných V., M. a Š. skutkem, který je popsán shora pod bodem 1., a to bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr. řádu). Tím je stran jednání pod bodem 1. zároveň vypořádána i námitka obviněných týkající se porušení pravidla in dubio pro reo.

46. Za další námítku, jejímž prostřednictvím obviněný V. upozorňuje na údajné porušení svého práva na spravedlivý proces, lze označit tvrzení ohledně nevyhovění jeho důkazním návrhům na výslech svědků J. D. a D. M.

47. Ve svém nálezu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, Ústavní soud připomenul, že nesprávná realizace důkazního řízení může mít za následek porušení práva obviněného na spravedlivý proces, přičemž jedním z případů, které takovýto zásah mohou způsobit (vedle shora obsáhle vzpomenuté problematiky získání důkazu procesně nepřijatelným způsobem) jsou i tzv. opomenuté důkazy. O ty jde podle Ústavního soudu tehdy, pokud „bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut (...) Dílem se dále potom jedná o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí, ať již negativně či pozitivně, zohledněny při ustálení jejího skutkového základu, tj., soud je neučinil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny.“ Jak však Nejvyšší soud zjistil z odůvodnění soudu prvního stupně (viz bod 42. jeho rozsudku), ani o jeden z těchto případů v dané trestní věci nejde. Právě naopak, soud prvního stupně v označené části svého rozsudku velice podrobně vysvětlil, proč nepovažoval výslech těchto údajných svědků, kteří se ani nenacházeli v daném hotelovém pokoji (k tomu srov. bod 37. jeho rozsudku) za nutný pro objasnění skutkového stavu dané trestní věci. Nadto se soud prvního stupně – podle Nejvyššího soudu zcela důvodně – pozastavil nad tím, že ačkoliv dané osoby nebyly přítomny dané trestné činnosti a nebyly v této trestní věci ani vyslechnuty v přípravném řízení, přesto disponovaly informacemi o celém případu a aktivně se dožadovali svého výslechu. Vzhledem k tomu, že dané osoby evidentně zjevně nebyly svědky předmětné trestné činnosti a neměly by tak čím k jejímu objasnění přispět, jakož i při zohlednění snahy obviněného V. ovlivňovat další spoluobviněné a svědky (tato byla dokumentována prostřednictvím pořízeného odposlechu – k tomu viz výše), má Nejvyšší soud za to, že zamítnutí těchto důkazních návrhů soud prvního stupně přesvědčivě odůvodnil.

48. Další část dovolací argumentace obviněného V. směřuje již čistě do oblasti hodnocení důkazů provedeného soudy nižších stupňů. K této části dovolacích námitek Nejvyšší soud připomíná, že je oprávněn do skutkových zjištění soudů nižších stupňů zasáhnout v rámci řízení o dovolání pouze tehdy, učiní-li dovolatel předmětem svého dovolání tzv. extrémní nesoulad právního posouzení skutku s učiněnými skutkovými závěry, popř. skutkových závěrů s provedenými důkazy. To však obviněný V. (ale ani obviněný M.) nečiní, když nebrotí proti dílčím a individualizovaným úvahám soudů nižších stupňů stran hodnocení jednotlivých důkazů, ale naopak snáší toliko obecné výhrady proti hodnocení důkazů jako celku. Takovým nekvalifikovaným způsobem se však natolik výjimečného postupu, spočívajícího v přezkumu skutkových zjištění Nejvyšším soudem v rámci řízení o dovolání, domoci nelze. Nejvyššímu soudu nadto nepřísluší nahrazovat či domýšlet dovolací argumentaci obviněného (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. 6 Tdo 94/2013, či ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 6 Tdo 901/2014). Uvedený závěr je třeba vztáhnout i k obecné námitce obviněného stran nevypořádání všech jeho námitek odvolacím soudem.

49. Pouze obiter dictum proto Nejvyšší soud uvádí, že hodnocení důkazů provedené soudy nižších stupňů a jeho navazující skutková zjištění lze považovat za řádné a odpovídající požadavkům § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu a současně se nijak nevymykající postulátům spravedlivého procesu. Obviněnému V. nelze přisvědčit v tom ohledu, že by ke všem jednotlivým skutkům předložil vlastní skutkovou verzi, která nebyla přesvědčivě vyvrácena.

50. Právě naopak, co se týče jednání pod bodem 1., byla jeho obhajoba přesvědčivě vyvrácena na základě veškerých shora uvedených důkazů (v tomto směru Nejvyšší soud odkazuje na body 39. až 43. rozsudku soudu prvního stupně). Stran jednání pod bodem 2. je pak obviněný V. usvědčován jak výpovědí obviněného M., tak i svědka N. (a to i při nezohlednění poznatků získaných na základě zajištěných důkazů v hotelovém pokoji – pervitinu rozděleného po jednotlivých dávkách). Namítá-li obviněný, že soudy nižších stupňů nezohlednily výpověď svědkyně B. ze dne 27. 3. 2018, pak je třeba říci, že podle výpovědi dané svědkyně měl spoluobviněný M. údajně odejít z ubytovny dne 16. 12.

2017 až v odpoledních hodinách (viz č. l. 221 verte), kdežto sám spoluobviněný M. v rámci vazebního zasedání dne 27. 3. 2018 podrobně popsal, že ten samý den, kdy došlo k jednání pod bodem 1., si od spoluobviněného V. ráno zakoupil pervitin za částku 150 až 200 Kč, což opakovaně potvrdil jak v rámci vazebního zasedání (viz č. l. 219 verte a 220), tak i při hlavním líčení dne 17. 10. 2018 (viz č. l. 814). Nejvyšší soud proto závěr soudu prvního stupně o pravdivosti této části jeho výpovědi neshledává jakkoliv excesivním. Poukazuje-li obviněný ohledně jednání pod bodem 2. ve vztahu ke svědku N. na svoji argumentaci uplatněnou v odvolání, je třeba říci, že k této Nejvyšší soud nemohl přihlížet (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. 8 Tdo 587/2012, uveřejněné pod č. [46/2013](#) Sb. rozh. tr.). Konečně co se týče jednání pod bodem 3., je třeba říci, že obviněný je v této části usvědčován vícero důkazy, na něž soud prvního stupně poukázal v bodu 47. svého rozsudku, přičemž tvrzení obviněného V., že tento kupř. červený fosfor, jenž prokazatelně zakoupil v prodejně obchodní společnosti Verkon, s. r. o. v množství 1 250 gramů, chtěl použít k výzkumu týkajícímu se chovu drůbeže, lze označit za ryze účelové. Protože obviněný v tomto směru neuvádí žádné konkrétnější námitky, odkazuje Nejvyšší soud v tomto ohledu na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (body 32. a 47.) a rozsudku odvolacího soudu (bod 22.).

51. Nejvyšší soud proto uzavírá, že skutkové závěry soudů nižších stupňů se podávají z provedených důkazů, které tyto hodnotily na základě svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech ve věci učiněných důkazů, a to jednotlivě i v jejich souhrnu. Provedenému hodnocení důkazů proto nemá – z pohledu zachování práva obviněných na spravedlivý proces – co vytknout.

52. Co se týče poslední dovolací námitky obviněného V., podle níž měl soud prvního stupně při svých úvahách o vině vycházet i z jeho kriminální a drogové minulosti, Nejvyšší soud konstatuje, že s touto se velice podrobně a přesvědčivě vypořádal odvolací soud v bodech 13. až 15. svého rozsudku. Odvolací soud předně připomenul, v čem spočívala podstata argumentace Ústavního soudu uplatněná v jeho nálezu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, pod body 56. až 59., kdy Ústavní soud (stručně řečeno) vytknul odvolacímu soudu, že tento svůj závěr o vině obviněného uzavřel poukazem na jeho trestní minulost vykazující „sklon k násilné trestné činnosti“, kdy navíc vyšel z již zahlazených odsouzení dané osoby. Naopak v poměrech projednávané věci soud prvního stupně v bodu 41. svého rozsudku poukazuje na drogovou minulost obviněného a jeho kladný vztah k omamným a psychotropním látkám ve vazbě na jeho vlastní obhajobu (a nikoliv na základě informací zjištěných z evidence Rejstříku trestů fyzických osob), s níž se následně také vypořádal. Sluší se dodat, jak správně podotknul odvolací soud v bodu 15. svého rozsudku, že z daného nálezu navíc neplyne nemožnost poukázat na trestní minulost obviněného při úvaze o stanovení druhu a výměry přiměřeného trestu, a to včetně „razantnější dikce při hodnocení osoby obviněného, zejména pokud při páchání závažné trestné činnosti projevil mimořádné opovržení, bezohlednost a neúctu k nejdůležitějším hodnotám sdíleným naší společností, a to zvláště když jde o obviněného, který byl již v minulosti pravomocně odsouzen.“ (viz nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, body 64. a 65.). Ani tuto námitku obviněného V. proto Nejvyšší soud neshledal důvodnou.

V. Závěrečné zhodnocení Nejvyššího soudu

53. Nejvyšší soud uzavírá, že dovolací námitky obviněných Š. M. ani V. V. neodpovídají ani jimi deklarovanému, ale ani žádnému jinému zákonnému dovolacímu důvodu. Protože současně na podkladě dovolací argumentace obviněných nezjistil (s výjimkou nepřípustnosti části důkazů získaných policejním orgánem při ohledání místa činu, které dílem vykazovalo znaky domovní prohlídky, pro jejíž provedení však nebyly splněny zákonné podmínky) žádné pochybení, které by mělo za následek takový zásah do ústavně garantovaného práva obviněných na spravedlivý proces, jenž byl odůvodnil jeho případný kasační zásah, byl nucen dovolání obviněných podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu odmítnout, přičemž tak rozhodl v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu v neveřejném zasedání.

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícím soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)